

[Poul Hansen (Kalundborg).]

begrænsning af hjemmemarkedsforbruget, og det skal gøres på en retfærdig måde, rimelig overfor befolkningen, kan komme uden om en drøftelse af disse ting. Vil man nemlig ikke det, må følgen af en underforsyning uundgåeligt blive prisstigninger, som lige så uundgåeligt vil ramme hårdst blandt den mindre bemidlede del af befolkningen, og en sådan løsning af det øjeblikkelige problem ville ikke være rimelig; den ville have en kedelig social slagside.

Iøvrigt må jeg måske her indskyde, at det kan jo nok fremkalde nogen undren, at de samme kredse, som har været førende i kravet om liberalisering af importen, som har krævet store valutabeløb stillet til rådighed for bilimport, og som har krævet alle restriktioner på det hjemlige forbrug iøvrigt opgivet, nu kræver forsyningen med levnedsmidler belagt med restriktioner — for det er jo i virkeligheden det, der til syvende og sidst er tale om. Men sådan har den såkaldte liberale front sine charmerende planøkonomiske nuancer.

Det spørgsmål, vi diskuterer i dag, giver mig anledning til endnu en enkelt bemærkning. Vi har alle i sin tid fået tilsendt De samvirkende danske Landboforeningers udtalelse af 22. januar i år. I denne udtalelse fandtes et afsnit, som kun kunne forstås som en opfordring til landmændene om at holde igen på svineproduktionen, og det faldt nøje sammen med de taler, som landboforeningernes formand og Landbrugsrådets præsident, det tidligere medlem af dette høje ting hr. Hans Pinstrup har holdt på møder ud over landet. Man tør nok sige, at både landboforeningernes udtalelse og hr. Pinstrups taler kom til at stå i en særegen belysning ved den situation, som indtrådte kort efter udtalelsens vedtagelse. Jeg finder, det er fuldt forståeligt, at mange landmænd spurgte sig selv, hvad de skulle tro, og kom i tvivl om deres lederes evne til at spå, og det er også fuldt forståeligt, at ledende folk indenfor partiet venstre følte trang til at tage afstand fra deres partifælle hr. Pinstrups agitation.

Jeg har bemærket, at man har forsøgt at forsvare udtalelsen fra landboforeningerne med, at den ikke tog sigte på den nuværende, men på en fremtidig situation, men selv med al skyldig hensyntagen hertil må

man dog vistnok spørge, om det var rigtig vejledning, der blev givet. Jeg er tilbøjelig til at give det ærede medlem hr. Erik Eriksen ret, når han i en tale fornylig pegede på, at industrialiseringen går sin gang verden over, og at der er en afgørende sammenhæng mellem industrialisering og levefod. Jeg forstår det ærede medlems opfattelse derhen, at med en øget levefod skabes også et øget behov for forædlede landbrugsprodukter, og at landbruget derfor ikke med henblik på fremtiden ved nedsættelse af produktionen skal afskære sig fra at få fodfæste på nye markeder. Jeg synes, at den sag og den situation, som er sat til forhandling i dag, nok kan virke som en understregning af dette synspunkt og som, tør man måske sige, en art desavouering af den vejledning, som fra landboforeningernes side er givet landmændene.

Sønderup: Jeg vil gerne indledningsvis anføre, at det er uhyre interessant at lægge mærke til, at når vi står i kritiske situationer i forbindelse med de udsigter, der tegner sig for vor eksport, og de følger, de kan have for samfundet som helhed, så kommer der pludselig til orde en påfaldende stærk interesse for landbrugets valutaskabende betydning. Det havde unægtelig været kært, om man til daglig havde kunnet blive præsenteret for en interesse som den, der altså almindeligvis kun viser sig i ekstraordinære situationer.

Den højtærede minister gav i forrige uge en udførlig redegørelse for den situation, der er opstået omkring flæskeeksporten, og mit parti tager denne redegørelse til efterretning. Jeg synes, at ministeren har optrådt korrekt og forstandigt i hele denne sag. Hans indsats har jo været af rådgivende og vejledende art; formelt er det ministeren, der har afgørelsen, men reelt er det salgsorganisationernes folk, der har ansvaret. Det princip blev i sin tid knæsat, da det ærede medlem hr. Erik Eriksen var landbrugsminister. Det er ligetil, at det må være producenterne, der har det afgørende ord at sige med hensyn til deres varers afsætning og prisforhold.

Jeg tror nok, at jeg uden overdrivelse kan sige, at bacon er et af de produkter, der er mest afhængigt af de såkaldte spisevaner, og derfor er de øgede afsætningsmuligheder